

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg fik ikke noget svar på, om det er udtryk for, at man ikke vil integrere sig, hvis man vil gifte sig med en dansk statsborger. Jeg fik et svar, som lød: Jamen man kan let blive dansk statsborger.

Det kan man ikke let. Man bliver dansk statsborger, hvis man har levet i det danske samfund i en årrække og har fungeret i det danske samfund. Så bliver man dansk statsborger og kan blive det. Men er det, at man vil gifte sig med en dansk statsborger, udtryk for, at man ikke vil integrere sig?

Jeg har svært ved at se det som et udtryk for, at man ikke vil integrere sig. Det er altså snarere tværtimod.

Jeg vil gerne have svar på det.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Der er *ingen* stramninger sket. Der er *ingen* stramninger sket. Ud af 12.514 tilladelser er der søreme givet 260 afslag. Så kan jeg ikke stå og sige: Nå, ja, men hvor mange ville så have søgt yderligere, hvis ikke man havde lavet – og jeg nægter at bruge ordet stramninger – den lov, som har givet 260 afslag? Nej, det kan jeg ikke. Jeg kan bare sige, at der er blevet givet 12.514 tilladelser.

Altså 260 afslag. Det er jo grotesk. Det er simpelt hen grotesk. At man ikke skammer sig rent ud sagt, i stedet for at gå op og fremhæve det som stramninger.

Må jeg så sige med hensyn til de danske statsborgere: Altså vi oplever jo i den her megen debat, der er omkring udlændingepolitikken, adskillige interviews med folk, som har fået dansk statsborgerskab, som stadig væk taler deres hjemlands sprog. Som stadig væk fuldt og helt til gene for det danske samfund påberåber sig deres rettigheder.

Det er ikke sådan, at jeg siger, at når man er udlænding i Danmark, så skal man ikke have lov at opretholde sine egne normer osv., fordi det ved jeg godt, at danskere også gør i udlandet. Det er mere for at tage højde for det. Men de skal i hvert fald ikke være til gene for det danske samfund. Det er jo sådan, at tyrkere f.eks. for størstedelens vedkommende stadig væk henter deres ægtefælle i Tyrkiet, fordi de stadig væk lever efter de regler. Men tyrkeren i Danmark har fået dansk statsborgerskab, og det er dér, forskellen er.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Godt. Hr. Knud Erik Hansen har haft tre korte bemærkninger.

Så er det anden omgang. Hr. Søren Søndergaard har ordet, og andre ordførere kan melde sig.

Søren Søndergaard (EL):

Først vil jeg lige rette en misforståelse.

Da Dansk Folkepartis ordfører anmodede om at få oplyst forskellen på flygtninge og indvandrere, var det ikke en hånlig latter, der blev slået op. Det var en hjertelig latter over den overraskende og morsomme pointe, som lå i spørgsmålet, fordi spørgsmålet jo giver svaret i sig selv.

En flygtning er en, der har fået opholdstilladelse, fordi vedkommende er anerkendt som en, der er flygtet fra forfølgelser, og en indvandrer er en, der har fået opholdstilladelse af andre grunde. Så enkelt er det vel, og derfor var det jo en utrolig overraskende pointe at stille det spørgsmål, og derfor var vi nogle, der lo ad det.

Generelt forstår jeg, at denne her diskussion påfører fru Pia Kjærsgaard en lidelse. Diskussionen er meget smertefuld for hende at gennemføre, og denne her lidelse har åbenbart sat sig på ørerne, det må den jo have gjort, når vi er i en situation, hvor fru Pia Kjærsgaard kan sige, at af dem, der gik herop, var der ikke nogen, der anerkendte, at der var nogen problemer.

Jeg vil godt citere for fru Pia Kjærsgaard, hvad jeg sagde. Jeg sagde: Et kulturmøde vil altid give gnidninger og problemer. Skal vi lige snuppe den én gang til: Et kulturmøde vil altid give gnidninger og problemer. Men så fortsatte jeg: Men åbenhed, nysgerrighed og gensidig respekt giver det bedste udgangspunkt for at overvinde problemerne og skabe et samfund, der opfylder de normer, vi ønsker af et samfund.

Det er altså ikke et spørgsmål om ikke at anerkende, at der er nogle problemer, men det er et spørgsmål om at have en opfattelse af, hvordan vi bedst løser problemerne.

Det er sådan set det samme derhjemme i den lille familie. Hvis lille Peter har været uartig, opfatter vi så, at den bedste måde at løse problemerne med lille Peter på er ved at sætte ham i skammekrogen, at give han stuearrest eller, måske endnu værre, at give ham bank eller spanskrør eller hvad ved jeg, eller opfatter vi mulighederne for at overvinde problemerne som et spørgsmål om at forsøge at nå frem til nogle løs-